

8-9-10 PGO

PGO bevindt zich op een kruispunt, aldus een Rotterdams proefschrift over de geschiedenis en toekomst van het kleinschalige onderwijs. Welke kant moet het op? Het Maastrichtse Edlab licht een tipje van de sluier en PGO-coryfee en voormalig UM-prof Henk Schmidt geeft tips

5 March

People stand up for science

6 Dinner

"Tell us more about the erotic cinema"

observant|29

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 13 april 2017

DUE TO EASTER AND KINGS DAY THERE WILL BE NO OBSERVANT IN THE NEXT TWO WEEKS.

THE NEXT ISSUE WILL BE PUBLISHED ON THURSDAY 4 MAY

Photo: Wikipedia

Thanks to her dual French nationality, UCM-alumna Lisa Dupuy is eligible to vote in the upcoming elections in France on 23 April. She even travelled to Lyon to see the main competitors (Macron, Le Pen) present their election programmes. Read her opinion on page 7. Photo: Instagram, Lisadupuyreports, Palais des Sports de Gerland, 4 February

nl

Lokaal Overleg wil generatiepact aan UM

"Als zestigplusser minder kan gaan werken, krijgen meer jongeren vaste baan"

Het LO (Lokaal Overleg tussen Maastrichtse vertegenwoordigers van de vakbonden en het college van bestuur) wil dat oudere medewerkers (60+) de kans krijgen om minder te gaan werken voor een iets lager salaris, zonder in te leveren op het uiteindelijke pensioen. De vrijgekomen uren zijn voor jongeren die zo - met een vaste aanstelling - een volgende carrièrestap kunnen zetten.

Tot voor kort waren er allerlei regelingen voor oudere werknemers (eerder met pensioen, een dag per week minder werken), maar die zijn zo goed als allemaal afgeschaft. Tegelijkertijd is de pensioengerechtigde leeftijd gestegen tot 67.

Het college van bestuur heeft onlangs onderzocht of de Universiteit Maastricht, net als gemeenten in Nederland - zij kampen met een grote vergrijzing en een zeer geringe instroom van jongeren - een zogenoemd generatiepact zou moeten sluiten: ouderen gaan minder werken zodat er werkgelegenheid voor jongeren komt. De UM heeft echter geen "instroomprobleem, niet bij het ondersteunend personeel, niet bij het wetenschappelijk personeel", vertelt Hay Manders, beleidsmedewerker HRM. "Een generatiepact is

daarom niet nodig. Er zijn bovendien veel ouderen die graag willen doorwerken, al zien we wel dat de werkbelasting voor sommigen op latere leeftijd te veel kan zijn. Daarom zoeken we op dit moment naar een algemeen kader waarbinnen individuele oplossingen mogelijk zijn." Mensen kunnen nu al gebruik maken van het keuzepensioen (pensioen naar voren halen), minder gaan werken of spaartegoeden van vrije dagen inzetten, zegt Manders. Dat klinkt veel mooier dan het is, betogen Huub Hamers en Paul Lemmens van het Lokaal Overleg. "Voor veel ouderen, zeker als je in een lagere salarisschaal zit, is minder werken of eerder met pensioen financieel gezien geen optie." Tel daarbij op dat veel jonge mensen aan de UM nog steeds in tijdelijke banen terechtkomen met vaak weinig carrièreperspectief; dan blijkt een generatiepact juist noodzakelijk. "Wij willen dat ouderen kunnen kiezen om bijvoorbeeld een of twee dagen in te leveren, tegen iets minder salaris en met behoud van pensioen: 80 procent werken, 90 procent salaris, 100 procent pensioen, of een variant hierop: 50 procent werken, 70 procent salaris, 100 procent pensioen. Je slaat

Lees verder op pagina 3

eng

Students: introduce video recording of lectures across UM

It is high time that all compulsory bachelor's lectures are recorded, say students in the University Council.

It was the umpteenth debate in the University Council's Education and Research Committee meeting last March. The issue is by no means new. In a written update about where things stand on the matter, rector Rianne Letschert had already mentioned that the first University Council questions on video recording of lectures date back to the beginning of 2014. In the three years after that, the same memo states, the library and ICTS have looked into the technical options, experiments have been carried out by various faculties, faculty managers have discussed the matter among each other, and there is one faculty (Law) that consistently records the compulsory bachelors' lectures. The reason is, according to the adage of the large majority of the faculties, that it is ultimately the lecturer who decides whether his lectures will be recorded or not. The psychology faculty does so too, but it is not compulsory. There is no university policy on this matter. The rector has already made it clear on various occasions that her power, or rather that of the Executive Board as such, is limited: the setup of the education programme is up to the faculties. And those faculties are still at the phase of 'how' and 'what' and 'to whom should

it be made available'. Only three faculties have something that resembles a vision. University Council chairman Jonathan van Tilburg therefore asked how long this experimenting phase would continue. The answer from Letschert: "I get the impression that many faculties would prefer to remain in that phase."

But the students are getting impatient, as appeared during the last two meetings of the University Council Committee. The fact that it is not standard practice to record lectures at the UM, was referred to by council member Chris Sauer (Dope) in January as "childish". His colleague Jurgen van Heertum (Novum) made a direct appeal to the rector in the March meeting: "Technically it is possible, the knowledge and equipment are in place, so rector: make video recording of compulsory bachelors' lectures compulsory."

Letschert herself did not seem convinced yet: "The question is whether it will improve learning." But Van Heertum has a different approach: "It is also about flexibility, organising your schedule, about reflection afterwards."

Letschert is clear about the fact that she is aware the students' viewpoint. "I will increase the urgency," she said, without making any promises.

Wammes Bos

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Leo Primožič (Heerlen, 1952) * **In het dagelijks leven:** HR-adviseur (officieel nog tot 6 oktober 2017, daarna met pensioen) * **Woonplaats:** Eben-Emael, België * **Burgerlijke staat:** gescheiden, twee kinderen (25 en 21)

“Mijn vader was nogal op zichzelf, hij praatte weinig over zijn gevoelens. In dat opzicht lijkt ik op hem”

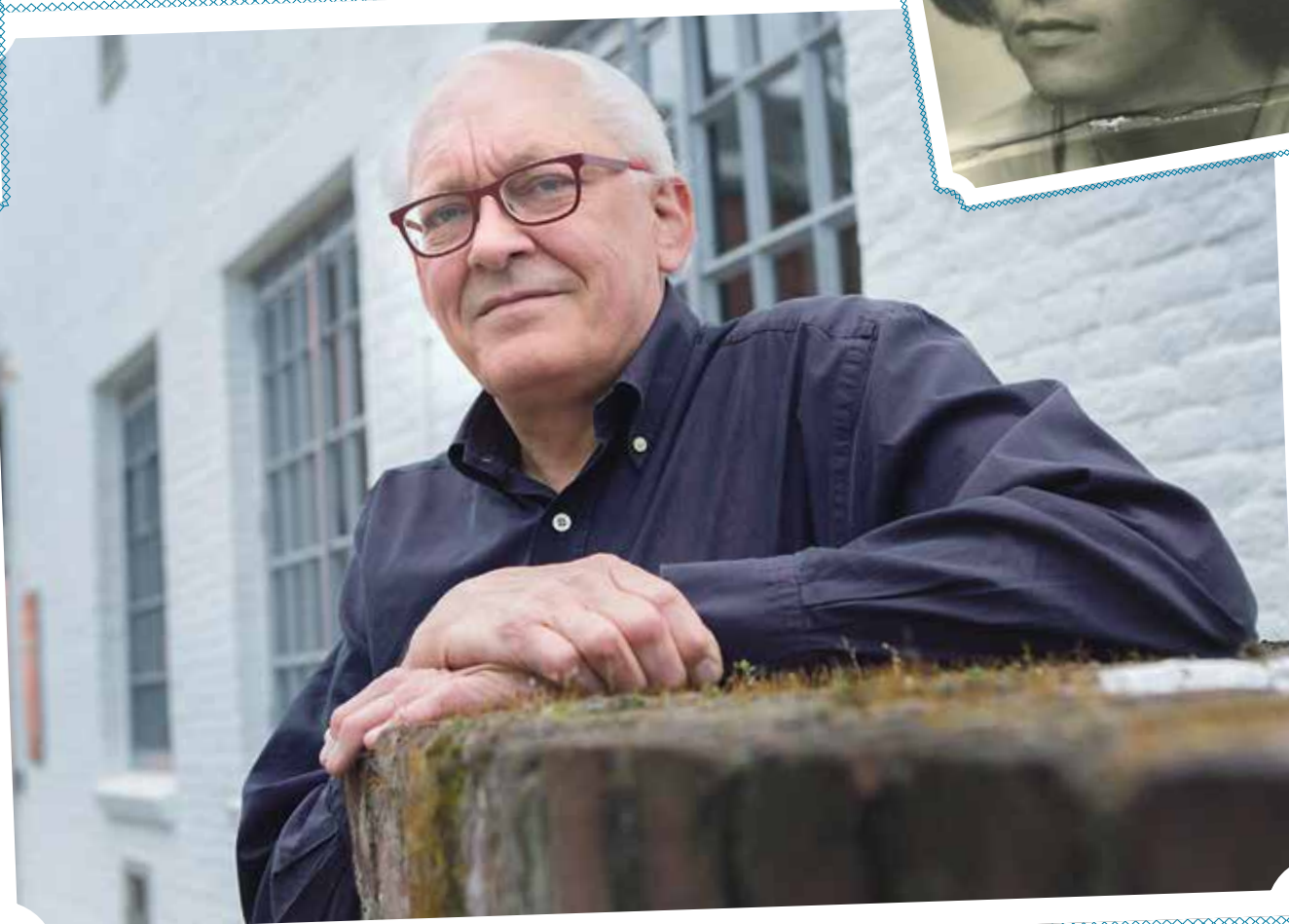

Foto: Loraine Bodewes

België-Nederland: 2-1 Ja, mee eens. België is relaxter, aangenamer, minder aangeharkt. Ik woon er inmiddels dertig jaar, waarvan 27 jaar in Wallonië. Dat is nog een stapje aangenamer dan Vlaanderen. Als je bijvoorbeeld door Zichen-Zussen-Bolder fietst, zie je de gordijnen bewegen. Mensen houden elkaar in de gaten. In de *vallee*, zo noemen we onze streek, heb je dat helemaal niet. De mens is er opener, lossier, er zitten veel kunstenaars en muzikanten die in deze rafelrand hun heil hebben gezocht. Bij ons in het café draaien ze veel Franstalige muziek: Johnny Hallyday, Stromae, Brel, Adamo. Dat hoor je elders nauwelijks. Ik heb vroeger zeventien jaar in Groningen gewoond, daar was de mens ook opener dan in het kleinburgerlijke Maastricht. Vergelijk de recente verkiezingsuitslagen maar: in Maastricht is de PVV het grootste, in Groningen D66 en GroenLinks. De PVV komt pas op de zesde plaats.

Heb jij een concreet voorstel om de wereld te verbeteren? Luister ook eens naar een ander, stap uit je *bubble*, sta open voor nieuwe denkbeelden en maak niet van ieder detail een principekwestie.

Heb je ooit geldproblemen gehad? [Grinnikt] Regelmatig. Geen grote, maar ik heb tijden goed op moeten letten. Zekere na mijn scheiding was het een paar jaren krap aan vanwege de hypotheek die ik alleen moest ophoesten. En twee studerende kinderen - mijn dochter rondt nu haar master af in Londen, mijn zoon studeert aan de Hogere Hotelschool in Maastricht - kosten ook wat. Maar ik klaag niet.

De grootste mislukking: Jezus. Da's een goeie. [Fronst] Ik denk mijn relatie, op het einde dan. We hebben het lang leuk gehad, we waren 23 jaar samen, maar de mislukking zit hem erin dat we het vanzelfsprekend gingen vinden, dat we te weinig in elkaar investeerden, ons teveel op de kinderen richtten, en dan ontglipt het je.

Wat is je grootste prestatie? Dat ik de kinderen mee heb groot getrokken. Het zijn autonome wezens met een eigen stem. Het zijn geen kloontjes van ons geworden of meelopers. Ja, hier praat een trotse vader.

Heb je ooit iets gedaan wat je kinderen nooit zouden mogen? In mijn studententijd in Groningen heb ik ooit een kleinigheid gepikt. Ook nog in een klein winkeltje. Wat het was weet ik niet meer, maar ik was er niet blij mee. Ik hield er een rotgevoel aan over.

Ik heb mijn stamboom uitgezocht. Nee, maar ik heb hem wel globaal in mijn hoofd. Mijn ouders zijn immigranten. Zij kwamen als kind vanuit Slovenië (vader) en Polen (moeder) met hun ouders naar de Limburgse mijnstreek. Zij woonden in de Kolonie, een mijnwerkersbuurt. Ik heb nooit Pools of Sloveens geleerd, helaas. Het is ook nooit gestimuleerd. Vroeger dachten ze dat een tweetalige opvoeding slecht zou zijn voor je Nederlands. Ik heb bij mijn eigen kinderen gezien dat het juist heel goed is voor je taalgevoel. Het eerste woordje dat mijn dochter, die naar een Franstalige crèche ging, sprak was niet papa of mama, maar *encore*: ik wil nog wat eten.

Welke karaktertrekken heb je geërfd? Mijn vader was nogal op zichzelf, hij praatte weinig over zijn gevoelens. In dat opzicht lijkt ik op hem. En ik ben ook een Einzelgänger, ik kan heel goed alleen zijn, al heb ik wel behoefte aan gezelschap. Het eigenzinnige heb ik ook van hem. Vroeger was ik eerder eigenwijs, maar als je ouder wordt, krijg je meer inzicht in jezelf, luister je beter naar anderen en komt er een mildheid over je. Ik kijk veel meer naar het gemeenschappelijke, probeer verschillen te overbruggen.

HR-visie aan de UM is als de processie van Echarternach: drie stappen vooruit, twee achteruit. Dat vind ik wat te dik aangezet. Het probleem is dat de UM *an sich*

niet bestaat. Het is een koepelbegrip waaronder de faculteiten en servicecentra vallen die allemaal zo hun eigen gedachten hebben over het Human Resources Management. Komt nog bij dat we tien jaar geen echte beleidsmedewerker HRM hadden - binnenkort komt er iemand; beleid zat in het pakket van de HR-adviseur, maar in de praktijk schoot die taak er bij in. Neem de *tenure track* (loopbaantraject voor jonge, talentvolle wetenschappers, red.), iedere faculteit ontwikkelde zijn eigen beleid. Op zich prima, maar waarom niet gekozen voor één lijn met een zekere bandbreedte waarbinnen faculteiten kunnen opereren?

Bij wie zou je wel eens backstage willen? Denkt lang na] Het college van bestuur. Ik benieuwd hoe de dynamiek nu is, welke rol onze nieuwe rector speelt, hoe ze zich tussen de twee haantjes beweegt. Ik denk niet dat zij zich de kaas van het brood laat eten. Ik vind het heel verfrissend zo'n jonge vrouw in het CvB.

Wat zal je na je pensioen niet missen? De regeltjes, de bureaucratie, de Wet Poortwachter voor zieke werknemers. Soms denk ik: joh, kijk nou naar het herstelproces van mensen met een burn out in plaats van ze lastig te vallen met formulieren. Ik snap dat je regels nodig hebt, maar soms gaat het protocol boven de inhoud: operatie geslaagd, patiënt dood.

Wat heb je in het leven tot nu toe geleerd? Dat alles betrekkelijk is en dat het materiële absoluut betrekkelijk is. Je kunt heel goed zonder veel zaken. Ik had heel lang geen auto, haalde pas op mijn veertigste mijn rijbewijs, en heb nu een zeventien jaar oude Citroën Evasion. Geen plaatje, wel een kunstwerk van modder en stof.

“Bang voor willekeur”

vervolg pagina 1

twee vliegen in een klap: de oudere behoudt plezier in het werk omdat hij voldoende hersteldagen heeft, de jongere krijgt een vaste aanstelling en kan werken aan zijn vaardigheden op weg naar een volgende stap in zijn loopbaan.”

Is dat niet erg kostbaar? Hamers: “Net zo duur als de inmiddels afgeschafte senioredagen, blijkt uit berekeningen van het college van bestuur.” Het LO beseft dat de opvulling van die vrijgevallen dagen (vaak in verschillende faculteiten en diensten van de universiteit, dus wie krijgt er een nieuwe collega bij?) wat organisatie vergt. “Dat is een uitdaging voor de HR-afdeling, die zal UM-breed iets moeten organiseren. Bij de collega's van het MUMC is het gelukt. Daar hebben ongeveer dertig medisch specialisten deelgenomen aan zo'n regeling waardoor jonge artsen een kans hebben kregen.”

De beoogde optie van het CvB ziet het LO niet zitten. Lemmens: “Een maatwerkregeling werkt al snel ongelijkheid tussen afdelingen en individuen in de hand. Wie slim kan onderhandelen is in het voordeel. Wij zijn ook bang voor willekeur: wil een directeur iemand graag kwijt omdat hij disfunctioneert, dan zal die misschien eerder in aanmerking komen dan iemand die het goed doet.” Het LO is verheugd dat in de volgende medewerkers-enquête een paar vragen over het pensioen worden gesteld. Lemmens: “Wij roepen iedereen op om die vragen in te vullen, dan zien we hoe groot de behoefte aan een generatiepact is.”

Riki Janssen

English version on www.observantonline.nl

Saurus 1e en 3de Varsity

Gerard van de Velden pakte afgelopen zondag de eerste plek bij de gevorderden skiff (eenmansboot) tijdens de jaarlijkse Varsity, een van de grootste studentenwedstrijden in Nederland op het Amsterdam-Rijnkanaal. Daarmee was hij de best presterende Saurus-roeier. Saskia Verhoef, eigenlijk een lichtgewicht, deed in het zware damesveld mee en werd daar tweede. Ook de eerstejaars zware vier (ook wel de Jonge Vier genoemd) deden het goed: in hun derde wedstrijd van het seizoen wisten ze de derde plek te behalen. “We hopen heel erg dat hier de basis is gelegd voor een nieuwe Oude Vier”, zegt wedstrijdcommissaris Anke Gielen.

De Oude Vier is het hoofdnummer van de Varsity en werd dit jaar gewonnen door Nereus uit Amsterdam. Saurus mocht voor het eerst in jaren – wie niet aan de start verschijnt, mag de drie jaar erna ook niet meedoen – starten, maar besloot de rentree uit te stellen. “We hadden geen ploeg die goed genoeg is en ook niet de zekerheid dat er voldoende doorstroom is voor de komende jaren.” Dit jaar was er voor het eerst ook een hoofdnummer voor vrouwen, de Dames Vier. Ook daar ging Nereus er met de winst vandoor. Saurus hoopt in de toekomst ook in deze wedstrijd te starten.

CF

Zes soorten hoogleraren, meer vrouwen

Bij de werving en benoeming van hoogleraren zal in de toekomst meer ruimte moeten komen voor vrouwelijke kandidaten. Dat staat in de nota van het college van bestuur over de benoeming van verschillende typen hoogleraren. Eén soort hoogleraar zal niet het ius promovendi krijgen.

De nota, die nog door de universiteitsraad moet worden besproken, onderscheidt vier soorten van gewoon hoogleraar. “In beginsel” is dat hoogleraar voltijds, maar erg hard lijkt dat beginsel niet te zijn, want “werken in deeltijd is mogelijk”. Naast de vakhoogleraar - de hoofdcategorie - is er de zeer beperkte groep universiteitshoogleraren. Daarvan zijn er nu vier, en volgens Nick Bos van het college van bestuur zullen dat er niet veel meer worden, zo verklaarde hij onlangs in de vergadering met vakbondsvertegenwoordigers in het Lokaal Overleg. Dit type hoogleraar wordt, anders dan bij alle andere categorieën, door het

college van bestuur naar voren geschoven maar moet om wettelijke redenen wel bij een faculteit ‘verankerd’ zijn. Wat vervolgens de rol van de faculteitsraad is - normaliter spreekt die zich uit over het ‘structuurrapport’ dat de invulling van de functie beschrijft, en over de kandidaat - blijft onduidelijk. De suggestie is nu dat de raad achteraf wordt geïnformeerd. Bos: “Bij zo'n benoeming moeten we snel handelen, en dan is een bepaalde vrijheid nodig om de kandidaat zekerheid te bieden, anders kunnen we het vergeten.” De derde categorie behelst de ‘persoonlijk hoogleraar’: iemand die om strategische redenen, bijvoorbeeld een bepaald vakgebied dat extra aandacht behoeft, een leerstoel krijgt die weer verdwijnt zodra de kandidaat stopt. De benoeming geldt voor vijf jaar en kan een keer verlengd worden. Er komt een begeleidingscommissie die ook een coachende rol heeft.

Tot slot is er nog de ‘profielingshoogleraar’: een hoofddocent die in het kader van carrièrebeleid

hogerop mag. Ook die krijgt een begeleidingscommissie.

Daarnaast zijn er nog de ‘bijzondere’ hoogleraren, veelal namens een stichting benoemd en met een kleine aanstelling, meestal een dag per week. Aan hen worden inhoudelijk dezelfde eisen gesteld als aan gewone hoogleraren, behalve als het om de subcategorie ‘praktijkhoogleraar’ gaat: die doet niet aan onderzoek en krijgt om die reden niet de bevoegdheid om promovendi te begeleiden.

Het college van bestuur wijst in de nota uitdrukkelijk op het genderbeleid van de UM: als er vijf kandidaten zijn moeten daar minimaal twee vrouwen bij zitten. De benoemingsadviescommissie dient evenredig (m/v) samengesteld te zijn, en uit haar rapport moet blijken “welke acties ondernomen zijn om vrouwen persoonlijk te bereiken en te interesseren voor de vacature”.

Wammes Bos

Opstaan voor de wetenschap

Zonder wetenschap geen bewijs, geen waarheid en geen democratie. Dat is de gedachte achter March for Science, een wereldwijd omarmd initiatief. Op zaterdag 22 april wordt er in zo'n 430 steden een tocht gelopen, ook in Maastricht. “We willen die dag de wetenschap vieren. Onderzoekers mogen uit hun ivoren toren komen en laten zien dat het van het grootste belang is waar ze mee bezig zijn”, zegt Nathalie Ummels, tot voor kort werkzaam bij het Center For European Studies van de Universiteit Maastricht en een van de vier initiatiefnemers van de Maastrichtse tocht. “De wetenschap komt met uitkomsten die niet zijn gebaseerd op meningen, maar op waardevol onderzoek. In een wereld van ‘alternative facts’ hebben we de wetenschap nodig voor een goed functionerende democratie. Burgers hebben het nodig om geïnformeerd te zijn.”

Het idee voor een March for Science popte op in Washington DC, in navolging van de Women's March op 21 januari, na de inauguratie van president Donald Trump. Amerikanen protesteerden massaal voor het behoud en belang van mensenrechten, klimaat, gezondheidszorg, vrijheid van religie, et cetera.

Ook in Amsterdam is er een March for Science; de Vereniging van Universiteiten (VSNU) en de Landelijke studentenvakbond (LSVb) sluiten zich hierbij aan. Ummels: “Maar voor wie niet

Foto: Liz Lemon/ Flickr.com

naar Amsterdam – of Brussel of Keulen – kan, is Maastricht een heel goed alternatief. De UM, en de hele provincie, heeft de laatste jaren een enorme ontwikkeling doorgemaakt, zeker met de Kennis-As en de Brightland campussen.”

DSM, met vestigingen over de hele wereld, heeft zich ook hard gemaakt voor de March for Science (mede-initiatiefnemer Jens Thies is senior science fellow biomedical materials bij DSM).

Het bedrijf heeft al zijn medewerkers opgeroepen mee te lopen. Rianne Letschert, rector van de Universiteit Maastricht, zal ook present zijn in Maastricht.

Wendy Degens

Zaterdag 22 april, March for Science Maastricht, om 12:00 vertrekkend vanaf Plein 1992. www.facebook.com/ScienceMarchMaastricht

Het wordt steeds moeilijker om een onderzoekbeurs van NWO te bemachtigen. Het Rathenau Instituut meldde vorige week dat dit jaar slechts 14 procent van de ingediende Veni-aanvragen worden gehonoreerd. Ik ben lid van de Vidi-commissie economie en bedrijfskunde en daar is de kans van slagen zelfs nog lager: dit jaar wordt minder dan een op de acht ingediende voorstellen gehonoreerd. Een goed voorstel schrijven kost twee tot drie maanden voltijds. Zeven van de acht aanvragers hebben dus maanden voor niets aan een voorstel gewerkt.

De slagingskans van een NWO-onderzoekaanvraag is de afgelopen jaren gedaald. Dit komt vooral doordat het aantal aanvragen is toegenomen. Het paradoxale is dat ondanks dat de kans van slagen daalt, de tijd en moeite die wordt gestoken in een aanvraag toeneemt. Universiteiten huren professionele presentatiecoaches in om kandidaten voor te bereiden op hun presentatie voor de Veni- en Vidi-commissies.

Veni, Vidi, Foetsie

Kandidaten nemen ook gelikte powerpoint-presentaties mee. Aan de presentatie en de powerpoint-dia's kun je tegenwoordig aflezen van welke universiteit iemand komt. De UM onderscheidde zich dit jaar door haar professionele powerpoint-presentaties, bij de Erasmus universiteit laten ze de kandidaten allemaal door dezelfde presentatiecoach voorbereiden.

Het belang dat aan een NWO-beurs wordt gehecht neemt ook toe. Universiteiten stellen steeds vaker het verwerven van een NWO-subsidie als voorwaarde voor een vaste aanstelling als universitair docent of hoogleraar.

Een slagingskans van 12-14 procent is een verspilling van tijd en moeite en werkt demotiverend. Van verschillende kanten zijn de afgelopen weken voorstellen gedaan om hier iets aan te doen. De Pavlov-reactie is om meer geld te vragen. Dit is evenwel geen oplossing. Meer geld

lokt vooral meer aanvragen uit, zonder dat het honoreringspercentage omhoog gaat. Een ander voorstel is dat universiteiten niet meer dan vier keer zoveel aanvragen mogen doen als het aantal gehonoreerde voorstellen in het voorgaande jaar. Dit zou vooral universiteiten die het toch al goed doen bevoordelen (en het zou nadelig zijn voor de UM die het niet zo goed doet). Een voorselectie door universiteiten leidt ook tot vriendjespolitiek en machtsstrijdjes binnen universiteiten. Een beter voorstel is om bij voorbaat kansloze voorstellen te weren. Het ‘track record’ van de kandidaat heeft het grootste gewicht bij de toekenning van een NWO-beurs. Zonder publicaties in toptijdschriften is de kans op een Veni- of Vidi-beurs heel gering. Door te eisen dat kandidaten tenminste enkele toppublicaties hebben, zou het aantal aanvragen flink omlaag gaan. Meer zelfinzicht van kandidaten over hun

kans van slagen kan veel overbodig werk en teleurstelling voorkomen.

Wim Groot

Hoogleraar gezondheidseconomie en hoogleraar evidence based education

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

*Myth Busters***Myth:** As robots and computers become smarter, we will be released from our responsibility

Photo: archive Merel Noorman

“People always have their own responsibility for the conditions under which a robot or computer system operates”

Self-driving cars, drones used in war zones, robots used to carry out surgical operations. Examples of computers playing a major role, but what happens if something goes wrong? What if a self-driving car doesn't stop at a zebra crossing? Who is responsible?

According to **Merel Noorman**, technology philosopher and postdoc at the Faculty of Arts and Social Sciences, the idea that smart computers take over tasks from people suggests that people are being made redundant. “But that idea is incorrect. Certain human tasks or decisions may have been taken over by computers, but other tasks have taken their place. When an organisation or business becomes computerized, as was the case with the IB Groep (now DUO, Educational Implementation Service) dozens of years ago, it is no longer a civil servant who determines whether or not a student receives student financing, but a computer. Those who are responsible now, are the managers who bought the system, the developers, and the manufacturers.”

A myth about robots and smart computer systems. But what are they exactly? “In artificial intelligence, we make smart computers that can search, recognise faces, detect patterns in data, read texts, or control robots,” says Noorman. “Autonomy is another important characteristic. The robot carries out tasks for quite some time without human intervention. Those tasks are often fairly complicated. One of the show-

pieces among the drones that are now being developed in the United States, is the X-47B, an *unmanned combat air vehicle*. This particular one is regarded as more autonomous than other drones, because it is capable of independently taking off from and landing on an aircraft carrier, which is difficult because such ships wobble and have a short runway.”

But why do we want (more of) these types of drones and other robots? “They are often deployed for missions that are too dirty, dangerous, or impossible for human beings, such as those after the nuclear disaster in Fukushima. Robots are also more efficient and faster. But there is also criticism when it comes to armed drones shooting at targets. It is true that human beings can become tired and make mistakes, but there is also something immoral about these

tasks: decisions about life and death are being handed over to an automated system. Also: What would stop a government from using more drones? There seem to be no limits.”

Back to responsibility. Where can I submit a claim when my self-driving car ignores a red light? “Negotiations regarding this matter are currently taking place. There are many experiments with self-driving cars in the United States. The liability policies that now apply will need to be changed. If you drive a car that makes decisions for you, then it would be difficult to put all the blame on you if things go wrong. Volvo, Google, and Mercedes-Benz have stated that they are planning to bear the cost in the case of any accidents.”

Noorman feels that the discussion about liability is necessary. “If I make a robot that picks up dirt from the pavement, then I have certain expectations regarding it. I don't want a robot that bumps into people, do I? If it does, it will need to be reprogrammed. So in that sense, humans (programmers, those who buy systems, manufacturers) will always have their own responsibility for the conditions under which a robot or computer system operates.”

Wendy Degens

 Nederlandse versie op
www.observantonline.nl

A light in the storm

There is a wonderful painting by James Ensor, a Belgian painter who lived across the nineteenth and twentieth century. The painting is called “Christ Calming the Storm”. It represents Jesus calming a storm which caught him and his disciples by surprise, while crossing the Sea of Galilee. The turbulent sea and sky are reproduced with an impressionistic jumble of colours, which gives you the feeling of danger, anxiety and confusion. Then, not in the centre but almost at the bottom right corner of the painting, is Jesus standing in a little fragile boat, emitting a faint light, which radiates through the squall surrounding him. The light does not seem enough to win over the storm completely, but it is perhaps sufficiently strong to survive it, creating a feeling of suspense.

I find it a beautiful analogy of life. In particular, of those dark moments when you are stuck and there is no apparent answer or hope for the future to change. Regardless how bad a situation can be, I can always find in me sufficient light to hang on to and face all adversities, survive them, and still be sure that tomorrow the sun comes up again (to cite a friend of mine). I imagine everyone has their own personal light. Mine is my family and friends. I try not to take them for granted and recognize that this light must be fuelled every single day in life.

I don't necessarily think of it as an easy task, for someone to find his own light. It takes time and dedication, and it goes hand in hand with finding a clear purpose in life. A purpose that characterizes the person I am, even to the point that it defines my own identity. It becomes part of me in such a way that pursuing it every day is already a wonderful achievement, while not pursuing it would simply mean to short-change myself. As Fyodor Dostoyevsky once wrote, the mystery of human existence lies not in just staying alive, but in finding something to live for.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

New policy for academic staff careers: transparent and nonsexist

There will be a tenure track policy throughout the UM that should give researchers a reasonable chance to get promotion and receive a permanent appointment, as long as certain well-defined conditions have been met. Women will receive extra encouragement.

A year and a half after the first announcement that personnel policies for academic staff would be overhauled, and after repeated promises by rector Rianne Letschert, who took office in September, that there were too many temporary jobs and that extra attention needed to be paid to women moving on to higher positions, there is now a policy document that deals with exactly those issues.

Yesterday (Wednesday), she was complimented by the Lokaal Overleg, the body in which unions negotiate with the Executive Board. There was some criticism too, but that focussed more on the exact implementation rather than the broad lines. The University Council has the opportunity to speak out on the matter next week, which could also lead to changes.

Tenure Track (TT) stands for career policies that allow researchers to move on to higher permanent (tenure) positions. There were some initiatives on that front within the UM, but there was no such thing as a uniform and transparent policy, says Letschert.

The regulation includes a period of five years in which the candidate grows towards the requirements of the higher position. It must be clear from the beginning what those requirements are and how they should be met; the document mentions "definite, univocal and attainable" criteria. This should put an end to the arbitrariness in

appointment policies.

Each faculty will set up its own TT committee, which will decide whether or not a candidate has met the requirements and thus should be appointed or dismissed.

A remarkable element in the document is the great emphasis that has been put on diversity but especially on the representation of women. The faculty committee, for example, must consist of at least 30 per cent women. Furthermore, the text in recruitment advertisements (both internal and external) "should be in line with the UM's diversity policy," and faculties will "strive" to fill at least half of the TT vacancies by appointing women. A hard quota is not being set, but the intentions are clear. All the more, because the Appointments Advisory Committee, which is the committee that puts candidates forward for a position when there is a vacancy, will have to submit a written statement to the Faculty Board as to their exact "efforts" in taking on women.

At least equally disposed to equal opportunities for women, is the policy to take into account "exceptional circumstances" that might prevent someone from being ready to take a step up within five years. The maximum extension is even another five years: one will therefore be able to take ten years for the whole track. For those who work part-time - but have at least a 0.6 appointment - will receive a proportional amount of extra time. Parenthood ("many candidates are at a stage in their lives when they have children. The UM wants to take this into consideration"), illness, volunteer aid; these can all be reasons for requesting an extension.

Wammes Bos

Celebrating women at Ladyfest

Illustration: Wikipedia

Ladyfest is a festival to celebrate, empower and inspire women. This worldwide concept will come to Maastricht for the first time at the Mandril Cultural Centre on 6 and 7 May.

It's a do-it-yourself festival, meaning that instead of the organisers inviting and paying artists to come, Ladyfest is non-commercial and built from within the community. "It's a place for self-expression, for artists to be seen and get known", says Maddalena Argiropoulos, FHML student and one of the organisers. There will be workshops, performances, art, poetry, music and lectures. "All by non-male performers, so women, transgender people, etc.", says co-organiser Alex Popper. "There is a feminist side to all of it, but also a great

deal of variation. Feminism has many elements, and the participants have very different backgrounds. We play with that." "In a way we reclaim the word 'lady'. It's not just a rich, fancy woman, but can also be a loud, all-female punk band", says Argiropoulos.

Men are also welcome as visitors or volunteers. "And to clean up afterwards", Argiropoulos jokes. She and Popper hope that the festival will inspire people to continue creating feminist spaces and events in the city. "This is a good chance to create a network."

CF

For more information, see www.facebook.com/LadyfestMaastricht

Stand up for science in Maastricht

No science no evidence, no truth, no democracy. That is the idea behind the March for Science, an initiative that has been embraced around the world. On Saturday 22 April, a march will be organised in about 430 cities, including Maastricht. "We want to celebrate science that day. Researchers will come down from their ivory towers to show how important their work is," says Nathalie Ummels, until recently working for the Center For European Studies at Maastricht University and one of the four initiators of the Maastricht march. "Science pro-

duces results that are not based on opinions, but on valuable research. In a world of 'alternative facts', we need science to ensure that democracy functions properly. Citizens need it to be informed."

The idea for a March for Science popped up in Washington DC, following the Women's March on 21 January, after the inauguration of president Donald Trump. When Americans protested on a large scale for the preservation and importance of human rights, climate, health care, religious freedom, et cetera.

There is also a March for Science in Amsterdam; the Association of Universities in the Netherlands (VSNU) and the national student union (LSVb) will join in. Ummels: "But for those who cannot go to Amsterdam - or Brussels or Cologne -, Maastricht is a very good alternative. The UM, and the province as a whole, have experienced a tremendous development in these past few years, in particular with the Kennis-As (Knowledge Axis) and the Brightland campuses."

DSM, with branches across the world (fellow initia-

tor Jens Thies is senior science fellow, biomedical materials), is a strong supporter of the March for Science. DSM has called on all its employees to take part in various local marches.

Rianne Letschert, rector of Maastricht University, will also be present in Maastricht.

WD

Saturday 22 April, March for Science Maastricht, at 12:00hrs, departing from Plein 1992.

www.facebook.com/ScienceMarchMaastricht

Order in the chaos

Is your desk a mess? Are your tasks becoming too much for you and are you running from one appointment to another? 22 April is a good day to create order in the chaos, because then it is **Get Organised Day**.

If anyone is organised, then it is the secretary who has to manage the dean's busy agenda, in this case dean of Psychology Anita Jansen's secretary. Heidi Gulix gives tips. "If I can't see the wood for the trees, I always make a to-do list. I put the most important tasks at the top. Then I complete each task step by step. Don't start doing everything at the same time." But how do you determine what takes priority? "If it is very busy, I look at it day by day. What job

really needs to be completed today?"

Don't be tempted to constantly push less urgent tasks aside. "I check to see when it is less busy and schedule the work for that time. If it is something I really need to focus my attention on, I sometimes take the work home, where I won't be constantly disturbed."

Gulix recommends that you check your e-mail a few times each day, instead of continually being distracted by it. "I check the dean's agenda first thing every morning; to refresh my mind on what was scheduled for the day. Then I deal with unanswered e-mails. If something needs to be done with it before a certain time, I put a reminder in Outlook. E-mail that has been dealt with, goes into my Archive folder, I have one for e-mails sent and one for e-mails received, divided up by each year. I do that immediately and I am pretty consistent."

But for all her advice, Gulix thinks that it is in someone's nature to be organised or not. "I am a very neat person at home as well."

CF

 Nederlandse versie op www.observantonline.nl

Illustration: Simone Golob

Guess who's coming to dinner

“So what was the deal with the erotic cinema?”

Professor Erik Driessen arrives bearing a bottle of wine and a gift: a Raymond van Barneveld dartboard. He is in awe of the reception committee. “That I, a mere citizen, can sit at the table with the board!” Because indeed, the full board of HG Sunergos has turned out for the occasion. *Sunergos* mean “working together” (think “synergy”), but what about HG? “*Heerengenootschap*”, the students say: society of men. For this is a fraternity within the student rowing club Saurus. We are being hosted by secretary Pieter Dijkstra, who also happens to be tonight's chef. Treasurer Karo Abas makes an appearance in the kitchen every now and then, but otherwise wanders around somewhat aimlessly. Jaouad Kasmi, as president, gets to show up a little later. As it turns out, he even gets to shout to Dijkstra in the kitchen “Pieter! *Hungry!*”

Driessen is in awe, too, of Dijkstra's culinary skills. “When you go to dinner with students it's already pretty special to not be served up a rubber chicken. But this is even better, it all just works: fresh spinach, peas not cooked to mush, and good wine too!”

He knows what he's talking about. “I love cooking. As a student I didn't exactly aspire to be an educationalist; I wanted to be a chef.” He worked in different restaurants, he says, although his career proper began in an erotic cinema. At this, an eyebrow is raised here and there, but the topic flits by as quickly as it was broached.

The other students are less into cooking. It stresses Abas out because he is constantly wondering, why this, why that? As for Kasmi, “If there were some kind of food pill I could take, I'd never cook.”

But the professor isn't done with the topic: he wants to know which of their parents cook, whether they went to university too. The answers are perhaps not what he expected. Kasmi's father, the son of a Moroccan immigrant worker, came to the Netherlands at age 12, went to a vocational high school (*LTS*) and became a construction worker. Later, after having problems with his back, he went into computer science. Next Abas relates almost casually that his father, an Iraqi Kurd, spent 14 years fighting with the Peshmerga against Saddam Hussein before fleeing to the

Netherlands. Driessen is impressed: “Does your family still follow the news from the region, with IS and everything?” Yes, they monitor Iraqi news sites, Abas says; they still have family in the area. Although the situation in Iraqi Kurdistan is now relatively calm, “many of my father's friends are fighting IS”.

Then the conversation turns to food again.

People over there eat things like sheep heads.

“Do you too?” Driessen asks. No, Abas laughs,

“I'm better integrated here than I would be there.” He was born in the Netherlands, after all. Likewise Kasmi, who is not overly fond of Moroccan cuisine: “I once got fed sheep brains. Without me realising it.”

Dijkstra and Professor Driessen are both from the FHML. “Lucky”, Dijkstra said earlier in the evening. “I was afraid it'd be an economist or something.” Driessen: “You're with us? What year?” They talk briefly about Dijkstra's research internship in gynaecology. He is an ambitious student, the professor decides – but Dijkstra thinks all students are ambitious. That's certainly true of Kasmi, who showed up delighted with the news that he'd received an 8 for his bachelor's thesis. After a year of law (“the only bit I liked was tax law, the rest was rubbish; criminal law is way too romanticised”) he had switched to fiscal economics. He will soon return to the law faculty, however, for his master's in tax law.

The students are amused when Driessen reports that as an educationalist, he also teaches lecturers. Has he ever had “a 'difficult' one”? Kasmi asks. You bet, the professor replies. There was the angry doctor “who asked if I had any idea how many patients he had in his waiting room. And once at a university of applied sciences I asked who was looking forward to the workshop,

Erik Driessen

50

professor of Medical Education, four children, wife Merel, lives in Maastricht

Pieter Dijkstra

21

third-year Biomedical Sciences, secretary of HG Sunergos

Karo Abas

20

second-year International Business, treasurer

Jaouad Kasmi

21

third-year Fiscal Economics, president

saying those who weren't could leave – and half went ahead and packed up their stuff! Fortunately it still turned out to be a good session.” Driessen will be tasked later with scoring the students on the food served and other things. Assessment is a major theme in his field: “When you've been working with someone for a while, you develop a bond. As a result you become less critical. We do research on how to avoid this.” This is music to Abas's ears. “Developing a bond, exactly – that's why suck-

ing up to tutors is so useful when it comes to your attendance grade. I used to have quite personal contact with a tutor by email and it meant I was able to skip four classes instead of three.” Sunergos is a Saurus fraternity – do the men still row? Yes and no; they still do some coaching now and then. And why is the group not mixed? Driessen asks. “It works well like this”, they say. “Women are different; men are easier.” And this way, when they go out with a sorority “it's guaranteed to be a party”.

Driessen suggests that, with their “divine rowing bodies” combined with the surplus of female students in Maastricht, the Saurus men must do well with the ladies. The students don't take the bait. To be fair, they're not particularly physically imposing; that's what you get when rowing takes a back seat. Still, their membership of the rowing club did lead two of the three to land a nice student job: pallbearing at funerals, and other related tasks. “It's a kind of employment agency hired by companies like Monuta”, Dijkstra explains. “The man who started it was keen on rowers because they listen to commands. ‘Gentlemen, lift!’ Just like with a boat.”

It's not Abas's cup of tea. “I couldn't do something like that. Funerals are too intense for me,

all that grief.”

“So you're an emotional man”, Driessen observes. Then, chuckling: “I suppose it's not all that useful to be crying while carrying a coffin.”

Eventually the conversation returns to the professor's time at the erotic cinema. It just happened, he explains: as a freshman in Amsterdam he was offered a room at the Wallen, above a sex cinema with loudspeakers mounted on the ceiling. “I could never have had my mother over to visit. So I didn't take it, said it was too expensive.” But the operator had a job for him. He also owned a gay cinema at the Spui, Boy Saloon, where Driessen could make himself useful doing odd jobs: opening the doors, screening the film, serving drinks, cleaning the theatre. The last task was not fun, especially in the last row, where the backrests had a certain special sheen. “The seats were lined with velvet, but there was no velvet left on the backrests.”

The Sunergos students are hanging on his every word. “Cool, it's a whole other world.” Yes, Driessen agrees. Then, ever the academic: “It's a part of society you otherwise wouldn't see.”

Wammes Bos

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

FOOD

★★★★★

“Bonus points, the guy can really cook”

HOSPITALITY

★★★★★

“Homely atmosphere”

CLEANLINESS

★★★★★

“Fine, I'm not going to go moaning about it”

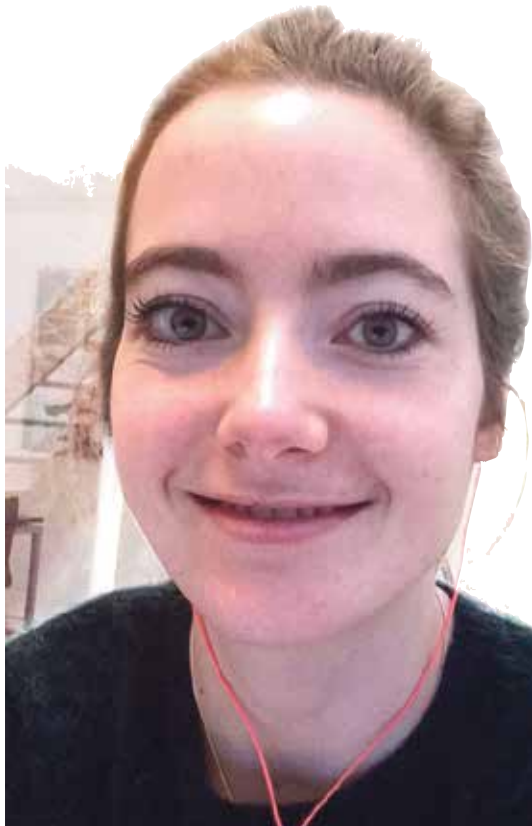
Scores (up to 5 stars) given by prof. Driessen

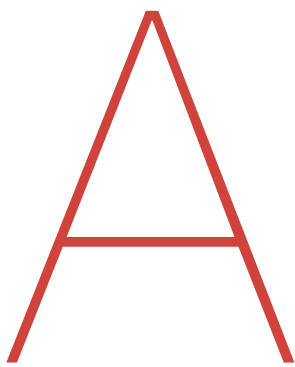
Professor Driessen shares a meal with Saurus fraternity Sunergos, from left to right: Jaouad Kasmi, Pieter Dijkstra, Karo Abas, Erik Driessen Photo: Loraine Bodewes

The 2017 Présidentielles: A Foreign National's Guide

"The French and their penchant for scandal"

She has a lot of electoral homework to do these days. On the back of the Dutch parliamentary elections, freelance journalist Lisa Dupuy, a graduate of University College Maastricht, is now looking south – to France. Thanks to her dual French nationality, she is eligible to vote in the upcoming elections on 23 April. Who are the candidates, which one will get her vote and why? And what's the hardest part about the decision?

Although I'm not living or working in France (not currently, anyway), I know the *hexagone* is more than the croissants and sunny camping sites it signifies for my Dutch compatriots.

The realities of everyday life don't affect me as directly as they do actual French residents. Still, I do vote. My two nationalities feel like something of a windfall for a politics wonk. On 23 April, I will happily travel to The Hague to cast my vote. French foreign nationals are urged to do so by official embassy letters and campaign emails. During the 2012 race one canvasser even visited my parents' to enlist the three-person electorate (me, my brother and my father) registered there. I reach my decision through voting-by-comparison. And this year – with three Western European countries up for grabs by the 'wrong kind' of populists – I was able to directly compare the elections in my two home countries. In early February I travelled to Lyon to see the main competitors present their election programmes. First, though, some notes about the candidates. For starters, in France not all eleven candidates are created equal. Most eyes are fixed on Front National's Marine Le Pen, who fashions herself as a modern Joan of Arc protecting French values against globalisation and immigration. Yet ten other presidential hopefuls will be on the ballot in a week's time. Le Pen's nemesis is Euro-golden boy Emmanuel Macron, a former banker-turned-

march organiser who left the Socialist Party to start his own 'movement'. They both reject the establishment. While Le Pen glorifies a France in which everything was better thanks to its sheer Frenchness, Macron envisions a country propelled forward by international collaboration and aided by technology.

Scandal

Le Pen and Macron, two opposing political entities, met with their constituents in Lyon. Witnessing two such different worldviews at once was confusing. As a left-leaning 'intellectual' who prefers nuance above all, I have a soft spot for Macron's statements on immigration, secularism, equality and the EU. I have doubts when it comes to his past in investment banking and wonder if he won't drift off too far to the right of the centre he has now independently claimed. But at least I'm consistent in risking potential disappointment by a youthful, environmentally minded, social-media-savvy candidate: in the Netherlands, I voted for Jesse Klaver's party GroenLinks. Other serious contenders are the conservative former prime minister François Fillon and socialist republican Jean-Luc Mélenchon (my 'other option', whose ratings are spiking right now). Benoît Hamon has taken over the candidacy for the Socialist Party from current president Hollande. The top five have been circling one another in the polls and talk shows, although a good deal of the election coverage has fixated on personal and financial dramas. 'Ach', the Dutch Calvinist in me would usually have mused, 'the French and their penchant for scandal'. But while the Dutch chuckle at the caricature of the *laissez-faire* attitude, the French now appear fed up. Take Fillon, whose ratings took a hit when

news broke of his wife's well-paid 'fake job' as a parliamentary assistant. During one televised debate anti-capitalist Philippe Poutou took the opportunity to scold the centre-right candidate. Poutou is one of the 'lesser' candidates whose chances of reaching the Élysée are virtually none, but their presence at least serves as a platform for increasing public indignation. Over the past decades the establishment has failed to improve employment rates, and social cohesion has crumbled as a result. Now, the French can be parted along many default lines: old and young, rich and poor, rural and urban, French and immigrant.

Social division

Of course, France is not the only modern society dealing with these issues, and Trump and Brexit highlighted the inability of such different groups to even communicate beyond the walls of their respective social media silos. But while Dutch politics must inevitably accommodate a coalition, in France these divisions challenge the very notion of the Republic. The same fears surrounding identity, financial and political sovereignty (the issue of Europe) and security that flared up in the Dutch electoral race pose a bigger problem in France, threatening its egalitarian and united nature. And if these issues hit France hard, the outcome of the elections could be a blow to the European Union.

Lisa Dupuy

Next week *I'll be taking a second road trip through France to witness the last days leading up to the polls. I'll be meeting with youth campaigners for Front National (Le Pen) and En Marche (Macron) along with other journalists and artists. Is there a particular place you think we should visit? Think my analysis above is missing crucial insights? Please get in touch. @lisadupuyreports on Instagram / @lisadupuy on Twitter*

Marine le Pen

Emmanuel Macron

Benoît Hamon

François Fillon

Jean-Luc Melenchon Photos: Flickr

Interview met pgo-goeroe Henk Schmidt

“De nadere toekomst vind ik belangrijker”

Onlangs verscheen een boeiend proefschrift van Henk Schmidt in Maastricht maar in Rotterdam. Aan de hoofdredacteur van de coryfee Henk Schmidt het pgo introduceren in Rotterdam. Wat was zijn geheim? Heeft hij de toekomst van de pgo gevonden?

Tekst: Maurice Timmermans, Foto: Henk Schmidt

An offer you can't refuse. Zo voelde het aanbod dat pgo-coryfee Henk Schmidt in 2001 kreeg van de Erasmus Universiteit Rotterdam: een nieuwe psychologieopleiding op poten zetten in de geest van het probleemgestuurd onderwijs. En wel in zijn klassieke vorm. “Maastricht vertoonde toen tekenen van fossilisatie. In de vakgroep onderwijsontwikkeling en -onderzoek werd nog wel nagedacht over hoe het beter kon, maar dat vond weinig weerklank bij andere afdelingen.”

In Rotterdam kreeg Schmidt, met een aantal trouwe Maastrichtse promovendi in zijn gevolg, carte blanche. En dat pakte niet beroerd uit: vanaf het eerste jaar troefde de opleiding psychologie de UM af in de Keuzegids en Elsevier. Hoe deed hij dat?

“Aan de UM wordt het onderwijs vaak verzorgd door senior stafleden, onderzoekers die na een paar jaar pgo verveeld raken. Dus wat heb ik in Rotterdam gedaan? Ik koos voor een beperkte wetenschappelijke seniorstaf van 34 mensen, gecombineerd met jonge afgestudeerde psychologen met alleen een onderwijstaak. Maar voor niet meer dan twee dagen per week en niet langer dan drie jaar. Dit om het pgo fris te houden. Tegelijk deden die jonge docenten ervaring op.”

Hij heeft ook de duur van de onderwijsgroepen verlengd van twee naar drie uur. “Je moet de tijd krijgen om aan andere studenten uit te leggen wat je weet. Daar leer je het meest van. In Maastricht werkten studenten op zeker moment een lijstje met leerdoelen af en dan wordt het een nutteloze aangelegenheid. Wat ook hielp was de enthousiaste jonge staf die ik om me heen had: veelbelovende wetenschappers met een hart voor onderwijs.”

Ook hebben Schmidt cum suis het vaardighedenonderwijs gedigitaliseerd. Zo leren studenten wetenschappelijk schrijven via steeds complexere, online-oefeningen. “Normaal leverden ze, na veel moeite, slecht geschreven stukken in, die vervolgens allemaal moesten worden nagekeken. Docenten krabbelen dan wat oppervlakkig commentaar in de kantlijn en *that's about it*. Nu kost het de staf minder tijd en doen we tegelijk een beroep op de zelfwerkzaamheid van studenten. Zo gaat dat ook met gespreksttraining, interviews, et cetera.”

Je hebt allerlei vernieuwingen doorgevoerd terwijl je je vroeger ergerde aan “het gemorrel aan het pgo-bouwwerk”, zoals je dat noemde.

“Wat ik in Rotterdam heb gedaan zou ik eerder *piecemeal engineering* noemen. Je kijkt wat beter kan. Met een tweede badkamer tast je het wezen van het bouwwerk niet aan. Dat is iets anders dan de onderwijsgroepen vergroten, wat in Maastricht is gebeurd. Daarmee hou je uiteindelijk geen pgo meer over. Iets wat ook geldt voor het inlassen van steeds meer colleges. Dat is het paard achter de wagen spannen. Dan maak je de

Henk Schmidt

Nadruk op vaardigheden "uitengewoon armoedig"

Schrift over de geschiedenis en toekomst van het pgo, niet in de Erasmus Universiteit, waar voormalig UM-hoogleraar en pgo-voerde en de UM meteen van de eerste plaats stootte in de landelijke toets nog tips? Observant zocht hem thuis op in Huis ter Heide.

: Ivar Pel

onderwijsgroepen steeds minder belangrijk."

In Maastricht worstelen faculteiten met het probleem dat studenten, nog voor de eerste onderwijsgroep, gefixeerd zijn op de toets.

"Kennelijk is hen niet duidelijk wat de kern van pgo is: discussiëren, met anderen nadenken over de stof, en uitleggen aan elkaar. Het is aan de docenten om een leeromgeving te creëren waarin niet alles draait om oude toetsvragen. Kennis moet geen middel worden om een tentamen te halen. Dat is leerpathologie. Maar goed, als je het gevoel hebt dat het klassieke pgo niet goed realiseerbaar is, vanwege de kosten die de pan uitrijzen of te grote groepen studenten, dan moet je naar slimme alternatieven zoeken."

Zoals?

"Flipped classrooms bijvoorbeeld. Daarbij lezen studenten eerst een hoofdstuk uit het boek en komen daarna pas naar de collegezaal. Daar worden ze in groepjes van drie opgedeeld en projecteert de docent problemen op het scherm. Studenten praten daarover en kiezen met hun telefoon of een keuzekastje een van de oplossingen die eveneens op het scherm verschijnen. De docent toont vervolgens het goede antwoord en geeft daarover kort college. En dan door naar het volgende probleem. Zo creëer je een zekere kleinschaligheid in een grootschalige omgeving en zorg je dat iedereen actief bezig is."

Hoe pgo is dit?

"Het is geen pgo, want dan komt het probleem eerst. Maar je past wel toe wat je hebt geleerd. Naar flipped classroom is inmiddels veel onderzoek gedaan, een Amerikaanse studie onder natuurkundestudenten boekte spectaculaire

resultaten. De ene groep van 250 studenten kreeg les van een Nobelprijswinnaar, en de andere van een postdoc. De Nobelprijswinnaar doceerde natuurkunde op de klassieke manier en de postdoc via flipped classroom. Wat bleek: bij de postdoc kwam 85 procent opdagen, normaal was dat de helft. Bovendien voelden de studenten zich meer betrokken bij het onderwijs en presteerden ze veel beter op de toets. Het artikel is verschenen in *Science*. Ik heb zelf in Rotterdam op deze manier lesgegeven, voor vierhonderd studenten. Ik heb als docent nog nooit zulke goede beoordelingen gehad."

Het klinkt toch een beetje als pgo light.

"Het klassieke pgo heeft mijn persoonlijke voorkeur, maar bedenk dat universiteiten sinds 2001 een kwart minder geld hebben gekregen uit Den Haag. Met de flipped classroom gun je studenten toch het voordeel van actief leren. En dat kan dus ook in grote groepen. Een andere variant is team-based learning, waarbij studenten ook thuis eerst de stof doornemen en daarna in een platte zaal verspreid worden in groepjes van vijf. Om te beginnen wordt individueel kennis getoetst die ze thuis hebben geleerd. Vervolgens wordt in de kleine groep de antwoorden op de toets besproken. De resterende 'burning questions' worden gesteld aan een aanwezige vakdeskundige. Daarna passen ze die kennis in de kleine groepen, zonder tutor, toe op meer complexe praktijkproblemen. Dus weer die combinatie van actief leren, betrokkenheid, nadenken, toepassen, en dat alles in een vorm die financieel beter haalbaar is."

Om studenten beter voor te bereiden op de arbeidsmarkt, zie je meer en meer competentiegericht onderwijs, met de nadruk op '21st century skills'

als interdisciplinair samenwerken, communiceren, planmatig werken, creativiteit. Een goede ontwikkeling?

"Nee, niet echt. Er is niets op tegen om studenten algemene vaardigheden bij te brengen, ook omdat veel van hen niet in het beroep terecht komen waarvoor ze zijn opgeleid. Toch vind ik de nadruk op vaardigheden buitengewoon armoedig. Een universiteit moet studenten helpen om de wereld om hen heen beter te begrijpen. En daarvoor is inhoudelijke kennis, theorie en methode onontbeerlijk."

Dus je bent niet van de school 'kennis zoek je maar op'.

"Nee, zeker niet. Als je geen kennis hebt, kun je ook geen kennis opzoeken. Ik zit ook vaak op Wikipedia en zoek ook veel op, maar altijd in de context van iets wat ik al voor driekwart begrijp. Hoe meer voorkennis, hoe beter het leren verloopt."

Jouw promovenda Virginie Servant, die een proefschrift over pgo schreef (zie deze pagina), pleit voor een kritische variant van pgo, waarbij het wereldbeeld van studenten wordt uitgedaagd. Mee eens? Lachend: "Virginie is een anarcho-liberaal met een merkwaardige voorkeur voor neo-marxisme, die eigenlijk terugverlangt naar 'Parijs 1968'. In de trant van 'onder de straatstenen ligt het strand'. Alles is mogelijk, de verbeelding aan de macht. Onderwijs komt dan in dienst van de samenleving te staan, van de onderdrukte groepen.

Wat mij betreft heeft de universiteit een bredere functie dan het oplossen van maatschappelijke problemen. Een universiteit is een vrijplaats waar mensen hun verbeelding en creativiteit kunnen volgen; als je dat alles definieert in termen van maatschappelijk nut, verschaalt het onderwijs."

Nog niet zo lang geleden heb je als rector in Rotterdam de herkansingen afgeschaft. Waarom eigenlijk?

"Dit heb ik van Wynand Wijnen (medeoprichter van pgo aan de UM, red.) geleerd: herkansingen zijn een pest voor het onderwijs omdat ze uitstelgedrag bij studenten in de hand werken. Ze deden in Rotterdam gemiddeld viereneenhalf tot vijf jaar over hun driejarige bachelor. Als rector heb ik twee dingen voor elkaar gekregen: iedereen moet het eerste jaar in één jaar halen. Zo niet, dan ben je ongeschikt voor universitair onderwijs en moet je vertrekken. En ik heb herkansingen afgeschaft. Je moet gewoon zorgen dat je aan het eind van het jaar gemiddeld minimaal een zes hebt. Het resultaat is dat nu zelfs iets meer studenten dan vroeger hun propedeuse halen, en dat in één jaar. Rotterdam kent nu na Maastricht de meeste studenten die binnen drie jaar hun bachelor halen. De universiteitsraad was bang dat studenten zouden wegblijven uit Rotterdam, maar de instroom is hoger dan ooit."

Hoe was je zo zeker van je zaak?

"Onderwijskundige intuïtie, zullen we maar zeggen."

Wie is Henk Schmidt?

Henk Schmidt (Heerlen, 1947) begint in 1974 in de vakgroep onderwijsontwikkeling en -onderzoek tegelijk met de eerste lichting medische studenten aan de Rijksuniversiteit Limburg. Hij ontwikkelt zich snel tot een pgo-autoriteit; van 1980 tot 2016 is hij internationaal de meest geciteerde onderzoeker op het vlak van medisch onderwijs. In 1990 wordt hij hoogleraar onderwijspsychologie, in 1993 decaan van de toenmalige faculteit gezondheidswetenschappen en in 1995 is hij een van de oprichters van de psychologiefaculteit. In 2001 vertrekt Schmidt naar Rotterdam, waar hij bouwdecaan wordt van de psychologiefaculteit volgens pgo-model. Van 2009 tot 2013 is hij er rector, om daarna universiteitshoogleraar te worden. Dat doet hij nu nog steeds, één dag per week.

Foto: archief Virginie Servant

Pleidooi voor kritisch pgo

*Het Maastrichtse pgo-model was geen kopie van de Canadese McMaster Universiteit maar "een nieuwe, revolutionaire methode". Al heeft de UM ook bijgedragen aan de verkwanseling. Dat schrijft de Rotterdamse promovenda Virginie Servant in haar proefschrift *Revolutions and Re-iterations*.*

PGO is ingeslagen als een bom. Het geldt met stip als een van de meest geslaagde onderwijsvernieuwingen van de twintigste eeuw, schrijft de Rotterdamse onderzoeker Virginie Servant in haar proefschrift, waarop

ze eind 2016 cum laude promoveerde. Wereldwijd werken meer dan vijfhonderd hoger onderwijsinstellingen, verspreid over bijna alle studierichtingen, met probleemgestuurd onderwijs. De hoofdrolspelers in deze vernieuwing zijn bekend: de Canadese McMaster Universiteit en de Universiteit Maastricht. PGO was geen kant-en-klaar model, maar kreeg van 1966 tot 1972 geleidelijk gestalte aan McMaster. Anders dan gedacht is het Maastrichtse systeem geen kopie. Verre van, zegt Servant: "Het was een nieuwe, revolutionaire methode." Maastricht bedacht een nieuw model voor een zesjarige opleiding - McMaster kende een driejarig curriculum -, kwam met de 'zevensprong' op de proppen, met de voortgangstoets, een pgo-training voor tutores en studenten, en het skillslab. "De laatste drie uitvindingen liepen zo goed in Maastricht dat de Canadezen ze kopieerden." Ook tuigde Maastricht als eerste - in 1974 - een onderzoeksafdeling op, met Henk Schmidt en Peter Bouhuijs als vroege pio-

niers. Al snel ontstond er onenigheid over de theorie. De Canadese Howard Barrows beschouwde pgo als een training in denkvaardigheden, in redeneren en problemen oplossen. Bij Schmidt lag het accent op het verwerven en begrijpen van de inhoud; pgo was een manier om voorkennis te activeren. De Maastrichtse aanpak bleek in de jaren tachtig dominant. Wat de reputatie van het pgo uiteindelijk goed heeft gedaan, is dat het onderwijsmodel meer en meer werd verkocht als 'de oplossing voor al uw problemen in het traditionele onderwijs'. Daar hebben de UM en McMaster volgens Servant zwaar aan bijgedragen, mede door het missiewerk in de derde wereld. Servant heeft drie jaar lang rondgereisd in landen als Hong Kong, Japan, Indonesië en bezocht er twintig onderwijsinstellingen. "Ze erkennen onomwonden dat pgo een middel is om buitenlandse studenten te werven en accreditaties rond te krijgen. In het curriculum dient het vaak alleen om vaardigheden te leren, de theorie komt aan bod in colleges."

Ook niet bepaald gunstig voor de beeldvorming: dat Maastricht de teugels heeft laten vieren. "Studenten treden op als tutor, en de onderwijsgroepen worden groter en groter. De rechtenfaculteit kent groepen van negentien studenten, terwijl tien het maximum is. Kijk, als de grondleggers de principes al verloor, dan is het einde zoek." Om te voorkomen dat pgo verder wordt uitgedaagd, ligt volgens Servant nu de vraag op tafel: welke kant willen we op? Zelf pleit ze voor een kritische variant waarin de didactische problemen niet neutraal zijn maar sociaal-maatschappelijke kwesties aanroeren, zoals de vluchtelingenproblematiek of discussie rond voltooid leven. "Daarbij mag de tutor van mij een actievere rol spelen, een zekere dialectiek in de onderwijsgroep creëren, het wereldbeeld van de studenten op losse schroeven zetten. Haal ze uit hun comfort zone, zet ze aan het denken. In plaats van dat ze als consumenten door de studie rollen en slechts één doel voor ogen hebben: een diploma halen."

Edlab start onderzoek naar beginselen pgo

Gevraagd: weerbare studenten met lef

Foto: Loraine Bodewes

Al jaren is iedereen het erover eens: het pgo moet vernieuwd. Maar hoe? Onderwijsinstituut Edlab bestaat op de kop af twee jaar, maar veel revolutionaire vernieuwingen zijn nog niet over de UM uitgestort. Die komen er ook niet, zegt coördinator Walter Jansen. “Een gloednieuwe versie van pgo is helemaal niet aan de orde, wel gaan we sommige onderdelen oppoetsen.”

Al tien jaar geleden was het klip en klaar: de Universiteit Maastricht was zijn onderwijskundige voorsprong in Nederland kwijtgeraakt, elke universiteit deed inmiddels aan kleinschalig onderwijs. Om de UM weer *leading in learning* te maken, zag in 2009 het project *back to basics* het leven: docenten met een lumineus idee konden een paar duizend euro opstrijken om te experimenteren. Dat heeft ongetwijfeld het een en ander opgeleverd, maar geen nieuwe voorsprong. *Back to basics* vertrok vanuit de filosofie dat pgo geen strak recept is maar een set van uitgangspunten, waaruit faculteiten hun eigen keuze maken. Dat is nog steeds zo, zegt Walter Jansen, innovatiecoördinator onderwijs bij het Edlab, voorheen docent bij European Studies. “We zijn geen pgo-politie maar willen een didactisch arsenaal van ideeën aanreiken. Die ontstaan in de bijeenkomsten met onze zogeheten *liaisons*, medewerkers van de faculteiten die aan ons instituut zijn verbonden, en leiden tot concrete projecten.”

Tegelijk moet het Edlab het onderwijs vernieuwen en dat lukt niet met louter vrijblijvende extracties. Niet voor niets is de functie van vicerector onderwijs in het leven geroepen – in de persoon van Harm Hospers, tevens hoofd van het Edlab – om de geesten in de faculteiten rijp te maken voor

verandering. Dat is, om het pgo te versterken, bij drie thema's gebeurd, zegt Jansen: interdisciplinariteit, onderzoek in onderwijs, en *Bildung*.

Autorijden

Interdisciplinariteit is aanvankelijk vormgegeven door een geneeskunde- en psychiëterstudent. Ze opperden het idee om een interdisciplinair onderwijsgroepje te formeren over de stijgende prijzen van medicatie. “Dat project is afgerond. We zijn nu benieuwd naar hun leerervaring. Hoe hebben de studenten een en ander beleefd, wat heeft het hen opgeleverd? We willen dit niet alleen voor studenten die een *excellence*-programma volgen, maar voor iedereen toegankelijk maken, liefst in samenwerking met bedrijven. Maar hoe doe je dat? Je moet in ieder geval zorgen dat alle facultaire roosters gelijk lopen.” Dan is er de inbedding van onderzoek in onderwijs, ook wel aangeduid als CORE (Collaborative Open Research Education). “Studenten krijgen al onderzoeksvaardigheden maar die worden vaak versnipperd aangeboden. Meer samenhang is nodig, een leerlijn, van eenvoudig naar complex. Bovendien moet je studenten vaker laten oefenen, met real-life problemen, in projectgroepen. Onderzoek doen is net als autorijden, dat leer je door veel te doen.”

PGO-flair

Ook *Bildung* is een pgo-element dat meer glans verdient, aldus het Edlab. “Dat draait niet alleen om brede academische vorming, maar ook om zelfontplooiing, houding en eigenschappen als lef, weerbaarheid, nieuwsgierigheid, flexibiliteit. Er loopt nu het project *Global Citizenship*, met vragen als: hoe stimuleer je de betrokkenheid bij wereldproblemen? Hoe integreer je dat in het onderwijs? Je zou kunnen denken aan een maatschappelijke stage, waarbij een gezondheidswetenschapper bijvoorbeeld een tijdje meedraait in een kliniek. Het verschilt van een gewone stage doordat het in de eerste plaats bedoeld is om eigenschappen te versterken.”

Een maatschappelijke stage is niet per se voor elke student even zinvol en zou daarom ook buiten het curriculum kunnen vallen, zegt Jansen. Ook omdat het nogal ingrijpend is om het reguliere onderwijs open te breken voor een stage. “Aan de andere kant zit het extracurriculaire programma zo vol, dat zo'n stage dan nauwelijks opvalt. Dat willen we ook niet.” Een ander dilemma dat zich bij het thema *Bildung* opdringt: hoe toets je dat? “Dat moet zeker gebeuren, maar misschien moet je er niet van uitgaan dat het ‘meetbaar’ is maar ‘merkbaar’. En moet je de student inzicht geven in zijn

ontwikkeling.” Over toetsing gaat het Edlab zich trouwens uitgebreider buigen. Hoe geef je pgo-flair aan toetsen? Hoe snijd je toetsen meer toe op de student? Heeft het zin om verschillende versies te maken?

Sensitiever

Ook de *international classroom* moet nog harder gaan draaien. “Groningen gaat ermee aan de haal, maar hun studentenpopulatie kent veel minder nationaliteiten dan die in Maastricht. Wat wij gaan uitzoeken, is wat dat met studenten doet om met verschillende nationaliteiten in een onderwijsgroep te zitten. Worden ze er cultureel sensitiever van? En zo ja, hebben ze daar iets aan op de arbeidsmarkt?”

Vóór de zomer zal het Edlab een onderzoek naar pgo starten. “Inmiddels hebben enkele varianten de kop op gestoken, maar welke elementen zijn onontbeerlijk in een pgo-context? Wat zijn de minimale eisen? Welke onderdelen zijn minder relevant, welke essentieel? Het is bovendien goed om staf en studenten ervan bewust te maken wat voor leerervaring achter pgo zit. Waarom doen we dit ook alweer zo in Maastricht?”

OBSERVANT ZOEKT EEN JUNIOR-JOURNALIST

VOOR DE PERIODE VAN TIEN MAANDEN/21 augustus 2017- 21 juni 2018

Observant is het onafhankelijke en tweetalige weekblad/website van de Universiteit Maastricht. Het wordt gemaakt door een professionele staf met hulp van freelance-medewerkers en student-medewerkers.

Ter versterking van de redactie zijn wij op zoek naar een **pas afgestudeerde bachelor of master met aantoonbare interesse voor de journalistiek, de universitaire én studentenwereld**. Verder is een goede kennis van zowel de Nederlandse als de Engelse taal (spreken en schrijven) een vereiste, net als doorzettingsvermogen, enthousiasme en zelfstandigheid. Het gaat om een tijdelijke functie van tien maanden (0,8 fte, schaal 8) waarin een net afgestudeerde de kans krijgt om onder professionele begeleiding zijn journalistieke vaardigheden verder uit te bouwen.

Wil je reageren dan kun je tot en met zondag 30 april je brief, cv en enkele proeven van bekwaamheid (hoeven niet gepubliceerd te zijn) sturen naar: povacatures@maastrichtuniversity.nl onder vermelding van het vacaturenummer AT2017.92

MAASTRICHT SUMMERSCHOOL 2017/7 TOT 18 AUGUSTUS

*Opmerkingen
van eerdere
cursisten:*

*'veel meer
zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer,
veel geleerd'
'weet nu wat ik wil:
schrijven'*

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je zelfs van een journalistieke carrière? De Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven' is een mooie inleiding. Studenten kunnen er 4 ECTS mee verdienen.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten.

De cursus is voor iedereen toegankelijk (van binnen én buiten de universiteit, jong en oud). Iedereen start op zijn eigen niveau. Doel is om iedere cursist een paar flinke stappen vooruit te laten zetten op schrijf- en interviewgebied. Dat lukt omdat iedere cursist veel individuele begeleiding krijgt.

Cursustijden:

7 tot 18 augustus 2017,
acht sessies verspreid over twee
weken, van maandag tot en met
donderdag, 9.30-13.00 uur

Plaats:

Redactie Observant
Sint Servaasklooster 32
kamer 2.036

Cursuskosten:

€800
ECTS credits:
4.0

Informatie:

Riki Janssen:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl
of 043-3885384

Inschrijven:

[www.maastrichtuniversity.nl/
about-um/units/maastricht-summer-
school](http://www.maastrichtuniversity.nl/about-um/units/maastricht-summer-school)

Bootcamp outdoor op dinsdag en donderdag

Bevend naar de bootcamp

Foto: Joey Roberts Illustratie: Janneke Swinkels

Een jaar geleden opende het nieuwe universitaire sportcentrum van UM Sport zijn deuren. Observant trekt wekelijks de sportschoenen aan en neemt tot aan de zomer deel aan een van de lessen. Vandaag: bootcamp outdoor.

De beginner: “Ja, leuk, tuurlijk gaan we een keer naar de bootcamp,” reageren de enthousiastelingen van *Observant*. De redactie is overal voor in. Maar als puntje bij paaltje komt, zijn er twijfels. “Te veel last van de kuit”, “mijn enkels”, “heupen”, “conditie”, “het ene been is langer dan het andere”. Gelukkig stelt trainer Sietze de Wijs gerust. “Onze bootcamp is vrij laagdrempelig, we moeten ons als UM-sport natuurlijk aanpassen aan alle niveaus.” Een zucht van verlichting, want wie denkt aan bootcamp, ziet groen geschminkte *wannabe* militairen voor zich die door de modder kruipen, over tractorbanden springen en van alle kanten worden uitgekaferd. Bij UM-sport: niets van dit alles. De Wijs is erg enthousiast en leidt het gezelschap van twaalf meiden vrolijk – hij wel, de meiden soms iets minder – door de buurt.

There we go, onder hekjes door rennend en vervolgens hardlopend naar het op de grond geschilderde dambord voor de ingang van de

Universiteitssingel 40. Daar moet vooral worden gesprongen. Vervolgens nemen we de trap, ook springend, omhoog welteverstaan. ‘Wie heeft in vredesnaam tredes verzonnen van dertig centimeter hoog?’ vraag ik mezelf af, terwijl ik niet probeer te struikelen.

“Kom op meiden, dit is pas het begin!” De Wijs neemt een sprintje naar de volgende barrière, wederom trappen. Ook daar weer allemaal been-, buik- en armspierenwerk. Veertig seconden voor de ene oefening, dan door naar de volgende. Wie wil, mag de training verzwaren. Bijvoorbeeld door één been omhoog te tillen, terwijl je jezelf omhoog lift met je armen en naar de lucht kijkt (*dippen* in sporttermen). “Nog vijf, nog vier, drie...” Als we in het gras liggen in plankhouding, een goede anti vetrol-oefening, komt er her en der wat weerstand. “Dit meen je niet, hoe lang moet ik zo liggen?” Nog ‘even’ op handen en voeten de heuvel op en dan het verlossende woord: “Bijna klaar.” Maar

niet voordat er meters is *gelunged*: ene been naar voren, andere naar beneden tot de knie bijna de grond raakt. “Goed voor de bovenbenen, dat merk je morgen wel”, lacht De Wijs. Intussen is de fotograaf langs geweest. Het houdt ze bezig: “Als ik er maar een beetje leuk op sta. Ik keek volgens mij heel chagrijnig.” Deze verslaggever denkt: ‘Maak je daar maar niet druk over. Met een beetje pech kom je de komende dagen niet eens meer je bed uit van de spierpijn.’

De expert: “Bootcamp is heerlijk omdat je in de buitenlucht een allround body workout doet. Je spreekt alle spieren aan”, zegt trainer Sietze de Wijs. Belangrijk is ook dat deelnemers niet bang zijn om vies te worden. Er wordt door het gras gekropen en op traptreden geleund. “Gelakte nagels kunnen breken”, lacht De Wijs. “Soms krijg ik de vraag of we veel moeten rennen, maar in totaal gaat het maar om twee of drie

kilometer.” De Wijs gebruikt alles dat hij tegenkomt in de omgeving – trappen, hekjes, heuvels, stoepanden, parkeervakken – en sjuwt zo min mogelijk materialen mee. Ja, zeker is hij ooit weggejaagd. Die keer dat hij het parkeerterrein van het ziekenhuis betrad bijvoorbeeld. “Gelukkig stuurde de beveiliging ons de kant op die we wilden.”

Voor wie: Voor heren en dames – “doorgaans is het 70 procent dames, 30 procent heren” – die graag in de buitenlucht sporten en alle spieren willen aanspreken. Beginners en gevorderden komen aan hun trekken omdat de oefeningen kunnen worden aangepast.

De feiten: *Bootcamp Outdoor*, dinsdag 18.15-19.15 en donderdag 17.15-18.15, inloop

film: *Beauty and the beast* Disney en homoseksualiteit

Still uit *Beauty and the beast*

Het verhaal: Dit is de live-action variant van Disney's klassieke animatiefilm waarin Belle (Emma Watson) zichzelf als gijzelaar uitlevert om haar vader te bevrijden uit de greep van een monsterlijk beest. Dat beest blijkt een betoverde prins te zijn en alleen als iemand werkelijk van hem kan houden, kan de vloek verbroken worden.

Een wonder van schoonheid, omdat,

- De film er ook geweldig uitziet. De decors, de sets (weliswaar met een hoog Efteling-gehalte) en kostuums ogen prachtig.

- Regisseur Bill Condon kiest met deze live-versie vol voor het musical genre waarbij één

shot wel heel duidelijk verwijst naar *The sound of music*.

- Emma Watson houdt zich zingend prima staande en wordt uitstekend bijgestaan door de rest van de cast. Die bestaat uit Emma Thompson, Stanley Tucci, Ian McKellen en Ewan McGregor, die respectievelijk de betoverde theepot, het spinet, de klok en de kandelaar vertolken. Maar het is vooral Luke Evans als Gaston die de show steelt. Evans schmiert met zichtbaar plezier door de film en vergroot vooral de eigenschappen van de ijdelheid, de domheid en de boosaardigheid. Daarmee wordt het karakter van Gaston zowel grappig als bedreigend.

- *Beauty and the beast* verveelt nergens. Het tempo is goed, de film is afwisselend grappig en spannend, en de liedjes worden fraai vertolkt. Bij mijn weten is het ook een van de eerste keren dat Disney een thema als homoseksualiteit aansnijdt.

Monsterlijk omdat,

- Een pluspunt evengoed een minpunt kan zijn: de keuze voor het musicalgenre inclusief de verwijzing naar *The sound of music*.

- Deze *Beauty and the beast* is wel erg trouw aan het origineel waardoor de film een zweem van overbodigheid krijgt. Het riekt te veel naar een herhaling van zetten.

Tenslotte als de jury de bordjes omhoog heeft gehouden,

Beauty and the beast is onderhoudend maar storend blijft de dubbele boodschap. Op de voorgrond staat: beoordeel mensen niet op hun uiterlijk, echte schoonheid komt van binnenuit. Twee tegeltjes-wijsheden die ik graag omarm, maar waarom eindigt Belle dan met een mooie prins aan haar zijde? Het uiterlijk telt wel degelijk. Dit maakt *Beauty and the beast* enigszins hypocriet en juist dat blijft storen.

Jan Salden

Jan Salden is docent filmtheorie aan de Maastricht Academia of Media, Design & Technology

Oedipus: kortzichtigheid is zijn *middle name*

Ook het laatste verhaal uit onze miniserie over mythen stemt niet vrolijk. Meteen als Oedipus geboren wordt, ziet het er al beroerd voor hem uit. Hij is een zoon van de Thebaanse koning Laius. Vanwege een onheilspellend orakel wil laatstgenoemde niets van mannelijk nakomeling-schap weten. Hij laat de arme kleine boreling voor dood achter op een bergrug. Oedipus overleeft echter en wordt geadopteerd. Zelf weet hij niet beter of hij is een zoon van het koningspaar te Korinthe.

Als jongeman bezoekt Oedipus het beroemde heiligdom te Delphi. Daar voorspelt men hem dat hij zijn eigen vader zal doden en zijn moeder huwen. "Mooi niet", denkt Oedipus, en in plaats van terug te gaan naar zijn vermeende ouders in Korinthe begeeft hij zich naar Thebe. Onderweg raakt hij in conflict met een oudere heer en slaat hem dood. Toevallig was die man zijn biologische vader Laius en daarmee is het eerste deel van de voorspelling vervuld.

Om Thebe te bereiken moet Oedipus eerst nog langs een Sfinx. Sfinxen zijn lijpe beesten. Ze liggen graag op de loer bij grafheuvels en andere sinistere plekken. Bovendien zeggen ze niet wat ze bedoelen. Dit exemplaar vraagt droogjes aan

Oedipus

Oedipus of hij weet wie er 's ochtends op vier, 's middags op twee en 's avonds op drie benen

gaat. Oedipus raadt het antwoord: de mens (die kruipt in het begin van zijn bestaan, is vervolgens eventjes zelfstandig en heeft als bejaarde een stok nodig). De waarschuwing die in de vraag van de Sfinx besloten ligt - dat mensen tijdelijke wezens zijn en dat hun macht weinig voorstelt - ontgaat hem echter.

Oedipus loopt vrolijk door - kortzichtigheid is zijn middle name - en trouwt met de koningin van Thebe, die toevallig net weduwe is geworden, met zijn eigen moeder dus. Ze stichten ook een gezin. De goden reageren op het wangedrag door de pest naar de stad te sturen; pas als de moordenaar van Laius berecht is, zal die worden opgeheven.

Als verantwoordelijke burgervader werpt Oedipus zich nu voortvarend op het onderzoek naar wie die verschrikkelijke misdaad toch gepleegd kan hebben. Die schurk zal hij laten boeten! De opsporing wordt grootscheeps aangepakt. Oedipus verdenkt iedereen, behalve zichzelf. Zijn omgeving begrijpt al snel hoe het echt zit, maar o wee als iemand de waarheid durft te zeggen! Oedipus is uiterst lichtgeraakt en ver voorbij het stadium van het gezonde verstand. Gelijk menig hedendaags bestuurder verstopt hij zich achter

een werkelijkheid van procedures. Het wil maar niet tot de goede man doordringen dat hij zelf de bron van ellende is. Als het kwartje eindelijk valt, stort hij volledig in. Hij steekt zichzelf de ogen uit, wordt weggejaagd en slijt de rest van zijn dagen in ballingschap.

Foto: archief

Marietje Kardaun

Marietje Kardaun is wetenschappelijk medewerker bij FASoS. Zij vervangt de komende weken Hans Philipsen die vanwege persoonlijke omstandigheden tijdelijk afwezig is.

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz), Sandra

Daas, Catharien Kerkman, Bettina Geiling,

Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen

Erdogan, Silvia Evers, Stephanie Meeuwissen,

Ralph Stassar, Loes Visser, George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Pietro Bonizzi, Albert Bergbroeder, Cato Boescho-

ten, Ype Driessen, Alison Edwards, Wim Groot,

Marietje Kardaun, Jan Salden

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie

www.observantonline.nl/Mededelingen

of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltes zie info bij Paarltes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en op diverse locaties in Maastricht.

Belangstellenden kunnen Observant thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de paarltes iedere week ook op internet:

www.observantonline.nl

paarltes

ZIN IN VAKANTIEWERK IN DE

ZORG? KIJK OP WWW.ENVIDA.NL/ BIJBAAN

TK: gerenoveerde halve

carréboerderij(275m²), ommuurde

tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa

4slpk,2bk,grote study,kantoorruimte

apart,wijkelder. T.0653482861

SPAANS IN MAASTRICHT.

CONVERSATIEWORKSHOPS van 15

mei t/m 19 juni www.taalstudiocampo.nl

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paarltes

Download het paarltesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paarltes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paarltes en behoudt zich het recht voor om zonder opgave van reden Paarltes te weigeren.

Scheve mond?

Verwarde spraak?

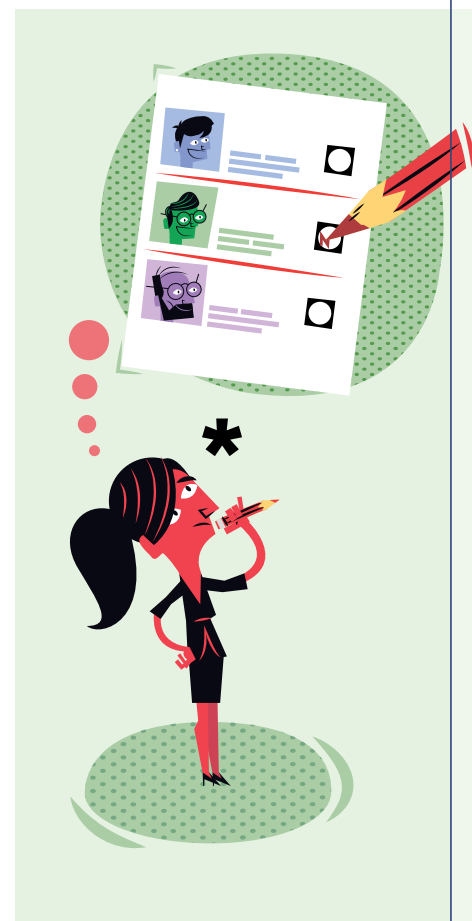
Lamme arm?

**MOND
SPRAAK
ARM**

**BEROERTE
ALARM
BEL 112**

 Maastricht University

**University and
Faculty Council
Elections**

Make your voice heard!

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

12-04, 10.00 uur: dhr.drs. Patrick A.E. Domen	04-05, 14.00 uur: dhr.ir. Alexander S. Streng
12-04, 12.00 uur: dhr.drs. Dirk A.A.M. Schellings	04-05, 16.00 uur: mw. Nienke Nakken, MSc.
12-04, 14.00 uur: mw. I.M. (Geor) Bakker, MSc.	10-05, 10.00 uur: dhr. Vasileios Andrianopoulos, MSc.
12-04, 16.00 uur: mw. Ramona Backhaus, MSc.	10-05, 16.00 uur: dhr. Hans Schouwenburg, MA.
13-04, 12.00 uur: dhr. Bastiaan Boh, MSc.	11-05, 12.00 uur: dhr. Bartholomeus P.A. Spaetgens, MSc.
13-04, 14.00 uur: mw.drs. Wilma A. Boevink	11-05, 14.00 uur: dhr. Kay Deckers, MSc.
13-04, 16.00 uur: dhr.drs. Martin W.F. van Leen	12-05, 14.00 uur: dhr. Philippe T.J.H. Nelissen, MSc.
19-04, 12.00 uur: dhr. Rio Putra Juni, MSc.	12-05, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr.ir. Wiebe Bijker
19-04, 14.00 uur: dhr. Florian A. Heine, MSc.	17-05, 10.00 uur: mw. Coby van de Bool, MSc.
20-04, 12.00 uur: mw.drs. Shanly Cesillia Seferina	17-05, 12.00 uur: dhr. Mark T. Kawakami, LL.M.
20-04, 16.00 uur: dhr. Michael P.É. Clerx	17-05, 14.00 uur; mw.drs. Diana M. Baas
21-04, 10.00 uur: mw. Desiree J.M.A. Beaujean, MSc.	17-05, 16.00 uur: dhr.drs. Hendrikus P.A. Scheepers
21-04, 12.00 uur: mw. J(Annemariëk) H.M. Driessen, MSc.	18-05, 12.00 uur: dhr. Chintan Maheshkumar Parmar, ICT
21-04, 14.00 uur: mw.drs. Marlou P.M. Adriaanse	18-05, 14.00 uur: mw. Therese Grohnert, MSc.
21-04, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Grat van den Heuvel	19-05, 10.00 uur: mw. Astrid C.M.J. Merckx, MSc.
26-04, 12.00 uur: mw. Janske Reiling, MSc.	19-05, 12.00 uur: dhr.drs. Edgar M. Wong-Lun-Hing
26-04, 14.00 uur: mw. Marie S. Schleper, MSc.	19-05, 14.00 uur: mw. Yang Yu, MSc.
26-04, 16.00 uur: dhr. Andrej Auersperger Matic, LL.M.	19-05, 16.30 uur: Inauguratie mw. Prof.dr. Fiona Godlee
01-05, 16.00 uur: dhr. Pascal D. Hildebrand, LL.M	24-05, 12.00 uur: dhr.drs. Johan R. Folkeringa
02-05, 14.30 uur: mw. Nataliia Markova	24-05, 14.00 uur: mw. Anne Gemmink, MSc.
03-05, 12.00 uur: dhr. Julien D. Goodman, MPhil.	31-05, 14.00 uur: dhr. J.H. (Sjaak) Pouwels, MSc.
03-05, 14.00 uur: dhr.drs. Merijn Van de Laar	
04-05, 12.00 uur: dhr.drs. Willem M. Buskermolen	

Maastricht University

Interne vacatures

- **Onderzoeksassistent** (O&O medewerker) bij De Maastricht Studie, FHML/CARIM, 40 uur
Vacaturenummer: AT2017.97
- **Medewerker functioneel beheer** Worldshare en Virtual Research Environments (VRE), 30.4 uur
Vacaturenummer: AT2017.96
- **Student Affairs Officer**, 30.4 hours
Vacancy number: AT2017.103
- **Postdoctoral position** for two years for the project: "Ultra-high field MR imaging in deep brain stimulation surgeries", 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.101
- **PhD Candidate** "Immigrant Naturalization and Quality of Life", FASoS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.102
- **Assistant Professorship** in International Economics, SBE, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.99
- **Communications Officer** (f/m), FHS, 38.0 hours
Vacancy number: AT2017.98
- **PhD Student** Dept. of Human Biology / NUTRIM Division 'Obesity, diabetes and cardiovascular health', 40.0 hours
Vacancy number: AT2017.100

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef
mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken
in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

3HOOG

René

Jurre

Merel

Harrie

Door Ype
Driessen

cato

Raad mee

“Heb je al zin om te douchen?” vroeg hij. Even vergat ik waar ik was. Door de luxaflex kon ik naar de overkant kijken. Een vrouw stond op een grijs balkon en brak een sigaret in tweeën, waarna ze de stukjes naar beneden wierp, het water in. De eendjes wisten zich er geen raad mee. Of ik zin had om te douchen. Eigenlijk niet. “Ja best wel”, glimlachte ik naar de luxaflex, en ik voelde zijn hand op mijn rug. Ik dacht aan gisteren, toen ik iets te lang op een plek was met iets te weinig mensen en iets te veel bier. Ik voelde me langzamer worden, ik had iets langer moeten slapen, maar dat kon niet, want ik had afgesproken hier te zijn. “Een beetje zon zou ook niet slecht zijn”, zei hij, en hij schoof het rechterbandje van mijn bh nog iets opzij. Ik voelde een lichte schaamte, net als gisteren toen mijn beste maatje een afgebroken sigaret op de grond had gevonden, en deze in mijn mond probeerde te duwen. De jongen die ik die avond een beetje leuk vond, lachte bemoedigend, “ja doe maar, daar weet Cato wel raad mee”. Op het moment zelf was het niet zo erg, maar nu werd ik er naar van. Ik voelde me een beetje een dier in een circus.

De vingers van de stem tekenden zachtjes lijnen op mijn rug. “Rook je?” De vrouw op het grijze balkon was nu naar binnen gelopen. “Nee”, antwoordde ik. Na gisteren wilde ik niet meer iemand zijn die soms rookte, dus was ik het ook niet. Hij bestudeerde mijn armen. Met mijn vingers tikte ik per ongeluk zijn horloge aan, een rode van het merk BK, net zo rood als zijn sokken. Ik wilde hem een complimentje geven, en dacht aan wat een vriend ooit zei: het leven is te kort om saaie sokken te dragen. Ik wilde zeggen dat rood mijn lievelingskleur was, maar ik deed het toch maar niet. “Goed mevrouw Boeschoten, nog even niet douchen tot we zeker weten dat je niet allergisch bent voor de stoffen die we op je huid getest hebben. Kleed je maar weer aan.”

Cato Boeschoten

Waar is m'n ouwelullendag?

Ziet u de notulen van de vergaderingen van ons hoogste Bestuurscollege wel eens? Interessante lectuur, nietwaar? Vooral omdat je er als een haas doorheen schiet. Want er staat dus niks in. Zelfs de vergaderslagen uit het Kremlin zijn nog informatiever, daar durf ik wel iets om te verwedden. De grote vraag is: waarom? Met die vraag heb ik me wel eens tot Germanicus gewend, maar die reageerde, hoe zal ik het zeggen, een tikje verveeld: “Nicht seichen, Albert!”, daarmee kon ik het doen. Germanicus is niet zo van de bureaucratie, dat weten we natuurlijk allemaal, hij is meer van Voraus mit die Ziege! Dat betekent geit. Maar de andere twee leden? Heer Boss is historicus en alleen al om die reden verzot op schriftelijke bronnen, en bovendien is hij van de precisie: als iets niet is genotuleerd, is het niet gebeurd. Delft hij het onderspit op dit punt? En dan hebben we nota bene ook nog een juriste in het gezelschap, mevr. Lichtschicht! Als er één mensensoort is die het schrift zo ongeveer heeft uitgevonden, dan zijn het wel de rechtsgeleerden. Nu is ze, haar naam zegt het al, snel en deswege soms een beetje slordig, maar de Collegenotulen zijn niet slordig, ze zijn eerder zo summier dat je alleen met heel veel fantasie kunt bevroeden wat de dame en heren besproken hebben.

Nu lees ik, net als u (ja toch?) wel eens een boek. Deze keer over onze oude koningin, Juliana, waarin ook historische uitstapjes te vinden zijn. Eentje was erbij dat mij behoorlijk frappeerde. Het gaat over Thorbecke, de man die de grondwet van 1848 ontwierp en daarna verschillende malen minister was, en de in 1849 aangetreden koning Willem III. Als kroonprins stond die al bekend om “zijn impulsieve gedrag en geringe intellectuele niveau”, meldt schrijfster Jolande Withuis. Dus wat deed Thorbecke toen de man eenmaal koning was geworden? “Hij reduceerde

de notulen van de ministerraad tot nauwelijks meer dan een besluitenlijstje, zodat de koning in het duister tastte omtrent de beraadslagingen aldaar.”

Ha! Dit was wat je noemt een aha-erlebnis, een déjà vu: ze houden het kort om hogere instanties niet wakker te maken. Het is de bedoeling dat die in het duister tasten! En over wie hebben we het dan? Hiërarchisch gezien natuurlijk over de Raad van Toezicht, maar in de praktische universiteitspolitiek eerder toch de Praktische Raad. Zijn ze daar impulsief, met een gering intellectueel niveau? Zou ons Hoge College dat vinden? Gut-tegut, als dat maar niet bekend wordt. En mag ik nog even terugkomen op de rectrix? Toen die benoemd werd zei oppertoezichthouder mevr. Truze dat een vrouw erbij “de dynamiek in het College zou veranderen”. Nu geloof ik dat graag, er wordt hoorbaar meer gegiecheld en zelfs luidkeels gelachen als ze weer eens uren bij elkaar zitten (en dan één A-4tje notulen produceren), en in alle beleidsstukken staan nu vrouwen voorop, maar er is ook een handicap. Ze is niet

alleen vrouw maar ook jong. Is het dan toeval dat de oudjes onder ons, ik hoor er zelf ook al een beetje toe, zie mijn portretje, véél minder aandacht krijgen? Dat het prachtplan voor een ‘generatiepact’ onder de mat is geschoffeld? Ons wordt toch al van alles ontnomen, we hebben al geen vut en geen fpu meer, de ouwelullendagen - excusez le mot - zijn vervallen, en 65 is al lang geen 65 meer, en nu was er dit toffe idee om met enig behoud van salaris en pensioenrechten toch wat dagen in te leveren, waardoor de jonkies eerder aan een vaste baan kunnen komen. Dat moet het Hoge College dan wel betalen. En daar hebben ze geen zin in. Maar het gaat toch goed met Nederland? En met de UM? Mogen wij dan, die ons het vel van de knokkels hebben geschaafd om deze uni op te bouwen, niet wat erkenning krijgen? Nou dan! Toch een zalig Pasen, beste lezers!

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder